INNOCENTIUS III. PETRUS PICTOR. BERNARDUS CLARAEVALLENSIS. SIMON TORNACENSIS. VITA WILLEHELMI

1. Viertel 13. Jh. Seite 109r

Quelle: http://manuscripta.at/?ID=36519
Copyright: Göttweig, Benediktinerstift

golyas deiciat opt̃ confusione. Inq̃
sane fimda quoq; necessaria ē lon
ganimitatis formā habens. quā huic
maxime ēcamini nulla ratione de
esse necesse ē. Q uociens q̃ uanitatis
cogitatio mentē pulsat. si extimo
cordis affectu. diuinas expauescere
cepis. ꝯminationes. seu p̃missiones eī
desiderare. n̄ sustinet golyas utq;
lapidis ictum. s; repmit̃ uico timo
omis. Q uod si uenerit inmentē di
lectio illa tam metabilis q̃m tibi ds
maiestatis exhibuit. an n̄ uico mar
descens. ad caritatē prius abhominari
incipis. ꝯ abicere uanitatem. Sic ex
empla sanctꝫ si diligenti t̄ ꝯsideratā
tione ꝓponas. erit sine dubio adire
p̃mendam elationē cogitatio ista puti
us. Iam ū si forte insurgente subi
to elatione: michi ex his quę p̃dixim
apprehendere quiuerit manus tua to
to feruore ad eam conuertere quę
sola restat oratione. & continuo quē
eleuatū uideras. ꝯ exaltatū sic cedros
libani. subuersus impius iam n̄ erit.
S; queras fortasse q̃m admodū suo
ipsius gladio golyę possis abscidere
caput. id enim tanto t̄ iocundius
q̃nto melius nosti. Dico breuit̃ quō
ęptus loquor. ꝯ qui facile capiant
& aduertant sine mora. qd̃ insemet
ipsis crebro sentiunt accidisse. Q uoci
ens p̃uocante te uanitate adtrec
tationē cōminationis diuinę: seu p
missionis aut cetereq; quę supdixim
confundi cepis. ꝯ erubescere deiectus ē
quadē golyas. s; forsitan adhuc uiuit.
Accede itaq; ꝓprius. ne forte resur
gat. ꝯ stans sup eum mucrone ꝓprio
caput eī abscide: de ea ipa quę te
appetit uanitate: p̃mens manuitē.
Et lata siqdē cogitatione pulsat. si ex
ea ipsa materiam. ꝯ occasionē sumas
humilitatis. quo minuti humili deiu
cepis. ꝯ abiectius tamq̃ de supbo homi
ne sentias de te. ipsū golyam utq;
golyę gladio p̃emisti.

De verbis dauid ad pphetę: Sup eus
todiam meā stabo.

Pretereat te aliquando saluato
re. ꝯ sub mysterio edendi cepis
sui. ad cōmunicandū passionib̃ suis
admonente discipulos. fuere qui di
cerent. durus ē hic sermo. Abeuntib̃
aū illis inquisiti apli. an. ꝯ ipsi uel
lent abire. dne inquiunt adquem
ibimus. Verba uitę eternę habes.
Videsne q̃m diuersa uidet̃ de uerbo
dei scientia diuersiq;. Valde enī con
traria sunt durus sermo. ꝯ uerba
uitę. Fallit̃ pars alterutra. Idem q̃p
pe cibus apponit̃. s; n̄ idē sapere u
det utq;. Hęc ū cessat usq; hodie
partis utrusq; successio. Inuenire ē
etiam nunc inerelia quib̃ manifes
tum est quia uerba quę ihc loqtur
spt̃ ꝯ uita sunt. ideoq; secum illum
quoq; ierit. Alis durus uidet̃ sermo
ihu. n̄ possum audire eum. ignoran
tes qd̃ diffusa sit grā in labiis suis.
Inde ē qd̃ pgunt mysteri. miseram
alibi querere consolationē. Clamit
at ꝯ adultos sapientia inplatreis.
ut aspatiosa ꝯ lata uia quę ad mor
tem ducit reuocet aduias uitę.
Dicit semp hi errant corde. ipsi ū
n̄ cognouerunt uias meas. Habes sanc
ꝯ malio psalmo. q̃a semel locut̃ est
deus. t̄ ut uide ne forte ideo semel.
Q uod ē aū qd̃ de cordis errore redar
guit. ꝯ alio quoq; loco p̃uaricatores
adcor reuocat. n̄ qua incorde eius
locutio. incorde & habitatio eius.
Loqmur inqt adcor iersin. Loquit̃
q̃ ꝯ ipse adcor. ideoq; elongat̃ a corde
eu durus ē sermo eius. Q uod n̄ duru

Durus sermo dei
et verba vite habet